

## Arrest

nr. 230 820 van 3 januari 2020  
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. MENGUE NDZENGUE  
Louizalaan 112  
B-1050 BRUSSEL**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid en van Asiel en Migratie voor Asiel en Migratie**

### DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 30 december 2019 per faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid en van Asiel en Migratie van 25 december 2019 houdende weigering van toegang met terugdrijving (bijlage 11) en van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid en van Asiel en Migratie van 25 december 2019 tot intrekking van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 december 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 januari 2020 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. REIGNS NTEKEDI, die *loco* advocaat M. MENGUE NDZENGUE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 25 december 2019 toe op de luchthaven van Zaventem vanuit Yaoundé (Kameroen).

1.2. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) trof op 25 december 2019 een beslissing tot weigering van toegang met terugdrijving (bijlage 11). Verzoekster werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

**“TERUGDRIJVING**

Op .....25/12/19..... om .....09.30..... uur, aan de grensdoorlaatpost .....Brussel Nationaal....., werd door ondergetekende, R.(...) D.(...) G.(...) Inspecteur..... de mevrouw :

naam O.(...) K.(...)

voornaam N.(...) M.(...)

geboren op (...) te (...)

geslacht (m/v) Vrouwelijk

die de volgende nationaliteit heeft Kameroen.

houder van het document paspoort nummer (...)

afgegeven te (...) op (...)

houder van het visum nr. (...) van het type C afgegeven door de Franse ambassade te Kameroen geldig van 02/12/2019 tot 13/01/2020

voor een duur van 43 dagen, voor toeristische doeleinden.

afkomstig uit Yaounde met de vlucht SN372 van Brussels Airlines op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan haar wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(...)

Reden van de beslissing:

(E) Is niet in het bezit van documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven (art. 3, eerste lid, 3°)

Reden van de beslissing: Betrokkene verklaart op vakantie te gaan naar Lyon en misschien Parijs. Zij is niet in het bezit van enig bewijs (geen toeristische documentatie, geen stadsplannen, geen reisprogramma,...) waaruit op duidelijke wijze een gepland bezoek aan Frankrijk blijkt. Betrokkene kan verder weinig toelichting geven omtrent de invulling van haar verblijf. Zij verklaart op vakantie te gaan naar Lyon en misschien Parijs maar kan hier verder zeer weinig over vertellen. Betreffende haar verblijf toont betrokkene aan de federale politie twee hotelreservaties, één in Lyon (deze is vervallen) en één in Parijs (nog enkel dagen geldig, maar betrokkene verklaart dat zij misschien pas op 05/01/2020 naar Parijs gaat). Het is dus helemaal niet duidelijk waar betrokkene zal verblijven. Na haar vervallen hotelreservatie(s) te hebben getoond, verandert zij haar 1ste versie en zegt te zullen verblijven bij vrienden. Zij is hiervoor echter niet in het bezit van een uitnodiging of enig ander bewijs welke dit aantoon. Betrokkene verkreeg haar visum op basis van een bezoek aan Parijs. Het is nog niet helemaal duidelijk of betrokkene al dan niet naar Parijs zal gaan. Zij is niet in het bezit van een vervoerbewijs voor Parijs.(...)”

1.3. Eveneens op 25 december 2019 trof de gemachtigde een beslissing tot intrekking van een visum. Verzoekster werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

**“INTREKKING VAN EEN VISUM**

Mevrouw, O.(...) K.(...), N.(...) M.(...)

De/het \_\_\_\_\_, ambassade/consulaat-generaal/[andere bevoegde instantie] in \_\_\_\_\_

[namens (naam van de vertegenwoordigde Lidstaat)]

Op verzoek van de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie,

De dienst die verantwoordelijk zijn voor de personencontrole te \_\_\_\_\_

Heeft / hebben / werd

uw visumaanvraag onderzocht

uw visum onderzocht. Nummer (...), afgegeven: 19/11/2019 door de Franse ambassade in Kameroen.

het visum is geweigerd het visum is nietig verklaard het visum is ingetrokken

Dit besluit is gebaseerd op de volgende redenen:

1. er is een vals/vervalst/nagemaaakt reisdocument overgelegd (artikel 32, 1, a), I) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode)

2. het doel en omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond (artikel 32, 1, a), II en artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode): Betrokkene verklaart op vakantie te gaan naar Lyon en misschien Parijs. Zij is niet in het bezit van enig bewijs (geen toeristische documentatie, geen stadsplannen, geen reisprogramma,...) waaruit op duidelijke wijze een gepland bezoek aan Frankrijk blijkt. Betrokkene kan verder weinig toelichting geven omtrent de invulling van haar verblijf. Zij verklaart op vakantie te gaan naar Lyon en misschien Parijs maar kan hier verder zeer weinig over vertellen. Betreffende haar verblijf toont betrokkene aan de federale politie twee hotelreservaties, één in Lyon (deze is vervallen) en één in Parijs (nog enkel dagen geldig, maar betrokkene verklaart dat zij misschien pas op 05/01/2020 naar Parijs gaat). Het is dus helemaal niet duidelijk waar betrokkene zal verblijven. Na haar vervallen hotelreservatie(s) te hebben getoond, verandert zij haar 1ste versie en zegt te zullen verblijven bij vrienden. Zij is hiervoor echter niet in het bezit van een uitnodiging of enig ander bewijs welke dit aantoont. Betrokkene verkreeg haar visum op basis van een bezoek aan Parijs. Het is nog helemaal niet duidelijk of betrokkene al dan niet naar Parijs zal gaan. Zij is niet in het bezit van een vervoerbewijs voor Parijs.  
(...)"

## 2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

### 2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

### 2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

#### 2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

*"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid".*

#### 2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

2.2.2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid het volgende aan:

*"En raison donc du fait que la partie adverse a pris à son égard une décision de refoulement et l'a maintenu dans un centre fermé en vue de ce refoulement, la requérante estime que cette expulsion imminente justifie la présente demande en extrême urgence.*

*Les décisions prises par l'office des étrangers en date du 25 décembre 2019, si elles ne sont pas suspendues en extrême urgence vont priver la requérante du bénéfice d'un voyage planifié avec toutes les contraintes organisationnelles qui en découlent."*

2.2.2.2. In haar verzoekschrift wijst verzoekster erop dat zij wordt vastgehouden met het oog op haar teruggedrijving zodat er sprake is van uiterst dringende noodzakelijkheid.

2.2.2.3. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet in haar nota met opmerkingen.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, §2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in een van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht

en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Verzoekster stelt tevens een kennelijke beoordelingsfout vast. Verzoekster stelt in haar eerste middel het volgende:

*"Attendu que la partie adverse fait référence à l'article 3, 3° de la loi du 15 décembre 1980 pour motiver sa décision ;*

*Que cet article dit :*

*« Sauf dérogations prévues par un traité international ou par la loi, peut être refoulé par les autorités chargées du contrôle aux frontières, l'étranger qui se trouve dans un des cas suivants :*

*3° s'il ne peut pas présenter, le cas échéant, les documents justifiant l'objet et les conditions du séjour envisagé ;*

*4° s'il ne dispose pas des moyens de subsistance suffisants, tant pour la durée du séjour envisagé que pour le retour dans le pays de provenance ou le transit vers un Etat tiers dans lequel son admission est garantie, et n'est pas en mesure d'acquérir légalement ces moyens ;*

*Que les motivations invoquées par l'Office des étrangers - article 3 de la loi du 15 décembre 1980 pour justifier le refoulement de la requérante et l'annulation de son visa sont insuffisantes, non personnalisées et manquent de réelle pertinence ;*

*Qu'il est à remarquer que la partie adverse motive sa décision de manière très lapidaire et stéréotypée. En effet, la requérante souligne qu'il s'agit d'une motivation type qui s'applique à tous ceux qui comme elle ont obtenu le visa d'entrée au territoire Schengen. L'on devrait lui indiquer quel document de voyage elle devrait disposer avant de la sanctionner de ce chef. Ce qui n'a pas été le cas ;*

*Que pour obtenir son visa, la requérante a fourni les documents nécessaires et précisé l'objet et les conditions de son séjour ;*

*Qu'à alors qu'elle avait effectué une première réservation d'hôtel à partir du 01.11.2019 jusqu'au 30.11.2019, cette réservation avait expiré et une autre avait été faite du 25.12.2019 jusqu'au 27.12.2019, la partie adverse va estimée cette réservation trop courte;*

*Qu'elle réagira immédiatement en effectuant une seconde réservation d'hôtel entièrement payée ;*

*Et que pour montrer sa bonne foi, sa famille à Lyon fera une attestation sur l'honneur après la réservation;*

*Qu'en raison de sa détention administrative, cette réservation subira le même sort que la première en raison du no show avec à chaque fois une nuitée au moins facturée par l'hôtel ;*

*Qu'il y a lieu de signaler que la requérante n'a nullement l'intention de rester en Belgique ou en France au détriment de sa vie au Cameroun;*

*Que pour démontrer sa bonne foi, elle avait été jusque leur présenter ses différents visas dans l'espace Schengen depuis 2016 et qu'elle n'a jamais eu aucun souci;*

*Attendu qu'il est important de noter que madame n'était pas à son premier voyage en Europe, c'est une habituée.*

*Que madame joint à votre attention les copies de ses différentes entrées en Europe depuis 2016 et qu'elle n'a jamais eu le moindre problème.*

*Qu'il est également important de noter que madame est un haut responsable dans un organisme de santé au Cameroun et que dans le cadre de son travail, elle est amenée à voyager à l'étranger.*

*Que d'ailleurs, madame possède actuellement un visa d'une année pour les Etats-Unis d'Amérique.*

*Qu'elle produit également les différentes attestations délivrées par ses supérieurs hiérarchiques et une note de service délivrée par le Ministère de l'intérieur lui accordant une permission d'absence avec autorisation de sortie du territoire national ;*

*Qu'afin de confirmer ses dires, lors de son arrestation, elle a demandé aux policiers qui l'on intercepté de se renseigner à son propos auprès de son ambassade ;*

*Qu'en outre, il était clairement mentionné sur ces documents que son voyage était effectué à ses frais.*

*Certes, la requérante allait passer du temps en famille, mais elle n'avait pas besoin d'une invitation, car habituée à se prendre à main lors de ses voyages;*

*Que la requérante est étonnée de lire par la suite qu'elle a dit avoir de la famille, sans aucune invitation ;*

*Que l'une des raisons pour lesquelles elle a refusé de signer le document lui notifiant la décision de refoulement est bien parce qu'elle réfutait les motifs qui y étaient repris.*

*Que c'est donc à tort que la partie adverse affirme qu'elle aurait dû avoir une invitation de la famille à Lyon;*

*Que c'est également à tort qu'elle affirme dans ses motifs que l'intéressée est en possession d'une carte master qui « selon sa propre déclaration dispose de 30.000XAF (+/- 45 euros) ;*

*Qu'à ce propos, lorsque la question lui a été posée de savoir de combien elle disposait, la requérante a affirmé avoir ses deux cartes visas l'une provisionner d'un montant de 3000EUR;*

*Qu'au regard de ce qui précède, c'est à tort que la partie adverse lui reproche de ne pas préciser l'objet et les conditions du séjour envisagé ;*

*Qu'en agissant ainsi, l'administration viole le principe de bonne administration et commet par ce fait même une erreur manifeste d'appréciation et un excès de pouvoir ;"*

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 5 en 15 van de Schengenovereenkomst van 14 juni 1985 en van artikel 34 van de Verordening 810/2009/EG het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: de Visumcode) en van machtsoverschrijding. Verzoekster stelt in haar tweede middel het volgende:

*"Attendu que la partie adverse affirme dans les décisions querellées que la requérante ne dispose d'aucun élément qui atteste qu'elle se rend pour un voyage touristique tel qu'une brochure de voyage, un plan touristique, les informations sur les transports en commun, etc ;*

*Que la requérante souligne, que force est de constater que ni la convention de Schengen, ni les règlements et les dispositions communautaires pertinentes ne prévoient nullement cette condition ;*

*Qu'ils n'érigent en condition pour l'octroi d'un visa court séjour, que la requérante détienne avec lui lors de son voyage des brochures ainsi que des documents de tourisme ou même qu'il soit capable de reprendre par cœur son programme de tourisme et l'adresse de son hôtel ;*

*Que manifestement, l'office des étrangers rajoute à la loi en créant des conditions nouvelles ;*

*Qu'ainsi comme l'exige l'article 14 du règlement (CE) n°810/2009, la requérante a fourni tous les éléments nécessaires pour une demande de visa et devrait de ce chef avoir accès au territoire et que le refus d'accès de la requérante est simplement abusif s'il est basé sur les conditions reprises dans la décision querellée.*

*Ainsi cette disposition précise : « Documents justificatifs*

*1. Lorsqu'il introduit une demande de visa uniforme, le demandeur présente les documents suivants:*

*a) des documents indiquant l'objet du voyage;*

*b) des documents relatifs à l'hébergement, ou apportant la preuve de moyens suffisants pour couvrir les frais d'hébergement;*

*c) des documents indiquant que le demandeur dispose de moyens de subsistance suffisants, tant pour la durée du séjour envisagé que pour le retour dans son pays d'origine ou de résidence ou pour le transit vers un pays tiers dans lequel son admission est garantie, ou encore qu'il est en mesure d'acquérir légalement ces moyens, conformément à l'article 5, paragraphe 1, point c), et à l'article 5, paragraphe 3, du code frontières Schengen;*

*d) des informations permettant d'apprécier sa volonté de quitter le territoire des États membres avant l'expiration du visa demandé.*

*2. Lorsqu'il introduit une demande de visa de transit aéroportuaire, le demandeur présente:*

*a) des documents relatifs à la poursuite du voyage vers la destination finale après le transit aéroportuaire envisagé;*

*b) des informations permettant d'apprécier sa volonté de ne pas entrer sur le territoire des États membres.*

*3. Une liste non exhaustive des documents justificatifs que le consulat peut demander au demandeur afin de vérifier qu'il satisfait aux conditions énumérées aux paragraphes 1 et 2 figure à l'annexe II.*

*4. Les États membres peuvent exiger que les demandeurs présentent une preuve de prise en charge et/ou une attestation d'accueil, en remplissant un formulaire établi par chaque État membre. »*

*Qu'il s'agit in specie d'une condition supplémentaire rajoutée par la partie adverse d'autant plus que la requérante a affirmé aller faire du tourisme à Lyon,*

*Que la requérante n'est pas à son premier voyage, mais plusieurs au vu de ses entrées multiples depuis 2016;*

*Que refuser de prendre en considération ces facteurs, et en imposant plutôt d'autres de façon est une violation du principe de bonne administration et par ricochet excès de pouvoir ;*

*Qu'il y a incontestablement fausse motivation. Le conseil devra annuler la décision querellée pour ce chef"*

Als bijlagen bij haar verzoekschrift voegt verzoekster een kopie van haar reservatie van 24 december 2019 en van de vervallen reservatie, een kopie van haar verschillende eerdere Schengenvisa, een kopie van een verklaring op eer van haar familie in Lyon en een kopie van de getuigschriften van haar werk (verzoekschrift, bijlagen 2-5).

2.3.2.2. Het tweede middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoekster hierin de schending aanvoert van de artikelen 5 en 15 van de Schengenovereenkomst aangezien zij verzuimt om te verhelderen op welke wijze de bestreden beslissingen deze verdragsbepalingen zou schenden.

Voor het overige worden beide door verzoekster aangevoerde middelen hieronder, omwille van hun inhoudelijke verwevenheid, gezamenlijk behandeld.

2.3.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de

feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.3.2.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.3.2.5. De materiële motiveringsplicht houdt in dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan. Dit betekent onder meer dat die motieven steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. Bovendien moet de overheid de gegevens die in rechte en in feite juist zijn, correct beoordelen en op grond van deze gegevens in redelijkheid tot een beslissing komen (RvS 18 december 2013, nr. 225.875).

2.3.2.6. De eerste bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

*“Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan de toegang worden geweigerd aan de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt :*

*(...)*

*3° wanneer hij, zo nodig, geen documenten kan overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf;”*

De beslissing tot intrekking van het visum vindt op haar beurt haar juridische grondslag in artikel 34.2 van de Visumcode. Deze bepaling luidt als volgt:

*“2. Een visum wordt ingetrokken indien blijkt dat niet langer aan de afgiftevoorwaarden voldaan wordt. Een visum wordt in beginsel ingetrokken door de bevoegde autoriteiten van de lidstaat die het heeft afgegeven. Een visum kan door de bevoegde autoriteiten van een andere lidstaat worden ingetrokken; in dat geval worden de autoriteiten van de lidstaat die het visum heeft afgegeven van de intrekking in kennis gesteld.”*

2.3.2.7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 25 december 2019 te Zaventem toekwam vanuit Yaoundé. Zij was in het bezit van een Kameroens paspoort voorzien van een door de Franse autoriteiten afgeleverd *multi-entry* visum type C voor met een duur van 43 dagen, geldig van 2 december 2019 tot 13 januari 2020. Verzoekster had blijkbaar een ticket voor een terugreis op 13 januari 2020. Daarnaast had zij een hotelreservatie op haar GSM voor de periode 3/12 tot 20/12 in Macon en een reservatie voor de periode 20/12 tot 30/12 in Parijs, en was zij in het bezit van een Visa-debet-kaart van ECOBANK, een Mastercard van Credit Mutuel en 135 euro cash.

2.3.2.8. Ter gelegenheid van haar interpellatie werd verzoekster gehoord waarbij zij verklaarde dat zij *“op vakantie”* kwam *“naar Lyon en misschien naar Parijs”*. De met grenscontrole belaste overheid stelde vast dat verzoekster *“niet in het bezit (is) van enig bewijs (geen toeristische documentatie, geen stadsplannen, geen reisprogramma, ...) waaruit op duidelijke wijze een gepland bezoek aan Frankrijk blijkt.”* Zij bleek ook niet in staat verdere toelichting te verschaffen *“omtrent de invulling van haar verblijf”*. Wat de verblijfsomstandigheden betreft, *“toont betrokkene aan de federale politie twee hotelreservaties, één in Lyon (deze is vervallen) en één in Parijs (nog enkel dagen geldig, maar betrokkene verklaart dat zij misschien pas op 05/01/2020 naar Parijs gaat). Het is dus helemaal niet duidelijk waar betrokkene zal verblijven. Na haar vervallen hotelreservatie(s) te hebben getoond, verandert zij haar 1ste versie en zegt te zullen verblijven bij vrienden. Zij is hiervoor echter niet in het bezit van een uitnodiging of enig ander bewijs welke dit aantoonst. Betrokkene verkreeg haar visum op basis van een bezoek aan Parijs. Het is nog niet helemaal duidelijk of betrokkene al dan niet naar Parijs zal gaan. Zij is niet in het bezit van een vervoerbewijs voor Parijs”*.

2.3.2.9. Verzoekster is in haar middel van oordeel dat de motivering van de verwerende partij onvoldoende daadkrachtig is en stereotiep en zij wijst erop dat zij alle vereiste documenten heeft aangeleverd om een visum te bekomen. Verzoekster stelt ook dat zij geweigerd heeft om de kennisgeving te ondertekenen omdat zij het oneens is met de motieven.

2.3.2.10. De Raad stipt samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen aan dat artikel 3, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, gecombineerd met artikel 3, derde lid van de vreemdelingenwet, dat specifiek gaat over het geval van de weigering van toegang aan een vreemdeling, niet uitsluit dat een vreemdeling, die nochtans in het bezit is van een geldig visum, alsnog wordt teruggedreven wanneer hij geen documenten kan voorleggen ter staving van het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden (cf. RvS 25 februari 2002, nr. 110.745). Zelfs al is de verzoekende partij in het bezit van een rechtsgeldig visum, dan nog beschikt de verwerende partij dienaangaande over een appreciatiebevoegdheid (cf. RvS 3 juli 2005, nr. 147.219). Er kan dus niet worden gesteld dat verzoekster louter op basis van haar visum het recht zou hebben om zonder meer toegang te krijgen tot het Schengengebied. In geval van twijfel kan worden verlangd dat de vreemdeling het doel en de omstandigheden van zijn verblijf verrechtvaardigt (cf. Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, *Parl. St.*, Kamer, 1995-1996, nr. 364/1, p. 12).

2.3.2.11. In haar middel stipt verzoekster aan dat zij onmiddellijk heeft gereageerd en een nieuwe reservatie had voor 25 tot 27 december 2019. Verzoekster beweert dat zij geenszins de bedoeling heeft om in België of in Frankrijk te blijven, dat zij in het verleden reeds meermaals in het Schengengebied heeft verbleven, dat zij zelfs over een visum voor de Verenigde Staten beschikt en dat zij documenten bijbrengt van haar werkgever die haar tewerkstelling en haar verlof bewijzen. In haar tweede middel oppert verzoekster dat noch de Schengenovereenkomst, noch enige andere Unierechtelijke bepaling voorschrijft dat een vreemdeling die een toeristische reis wil maken in het bezit moet zijn van reisbrochures, een toeristisch plan, informatie over het openbaar vervoer, enz. om een visum te bekomen, waardoor de gemachtigde van de minister volgens haar voorwaarden toevoegt aan de wet.

2.3.2.12. De Raad merkt in de eerste plaats op dat, zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit loutere feit op zich nog niet betekent dat de beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Het gegeven dat verzoekster reeds eerder in het Schengengebied heeft verbleven en dat het voorleggen van toeristische informatie niet vereist is om een visum te bekomen, doet geen afbreuk aan de discretionaire bevoegdheid van de gemachtigde van de minister om na te gaan of een vreemdeling bij zijn binnenkomst "*het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf*" naar behoren kan staven.

In de beslissing wordt gewezen op verzoeksters verklaring dat zij op 5 januari 2020 'misschien' vanuit Lyon naar Parijs zou gaan, waardoor de reservatie tot 30 december 2019 in een hotel in Parijs niet van aard is de verblijfsomstandigheden gedurende haar voorziene van 19 dagen te verhelderen. De *a posteriori*-beweringen van verzoekster in haar middel doen geen afbreuk doen aan de pertinente vaststelling dat zij gedurende 19 dagen in het Schengengebied wil verblijven, maar haar concrete vakantieplannen niet in het minst kon toelichten en niet kan verhelderen waar en in welke omstandigheden zij zal verblijven op het moment van haar interpellatie. Naderhand, zo blijkt uit het administratief verslag, paste verzoekster haar verklaringen aan en stelde zij dat zij bij vrienden zou verblijven, maar zij bleek evenmin in staat dit op enige manier aannemelijk te maken door bijvoorbeeld een uitnodiging voor te leggen. Verzoekster betoogt in haar middel dat zij geen uitnodiging vanwege haar familie behoeft, omdat zij in staat is voor zichzelf te zorgen. Hierbij dient te worden opgemerkt dat in de beslissing nergens wordt betwist dat verzoekster in staat zou zijn voor zichzelf te zorgen, maar dat enkel wordt verlangd dat zij duidelijke verklaringen aflegt over haar *whereabouts* gedurende haar voorziene verblijf in het Schengengebied.

De gemachtigde van de minister ging geenszins kennelijk onredelijk te werk door op basis van zijn vaststellingen te concluderen dat verzoekster het doel en de omstandigheden van haar voorgenomen verblijf niet deugdelijk kon staven waardoor zij niet langer voldeed aan de afgiftevoorwaarden van het visum. Bijgevolg kon de gemachtigde van de minister rechtsgeldig de toegang tot het grondgebied weigeren en het visum intrekken.

2.3.2.13. Bijkomend stipt de Raad aan dat, in zoverre verzoekster in haar eerste middel ingaat op haar bestaansmiddelen en haar bankkaarten, in de bestreden beslissingen enkel wordt vastgesteld dat verzoekster haar reisdoel en de verblijfsomstandigheden onvoldoende staft en dat deze beslissingen geen motieven bevatten over haar eventuele (gebrek aan) bestaansmiddelen.



2.3.2.14. Verzoekster toont niet aan dat zij de stukken die zij thans als bijlage bij haar verzoekschrift voegt aan het oordeel van de gemachtigde van de minister had voorgelegd zodat deze laatste geen onzorgvuldigheid kan worden verweten doordat met deze gegevens geen rekening zou zijn gehouden. De Raad kan op deze gegevens geen acht slaan, aangezien hij de regelmatigheid van een bestuurshandeling dient te beoordelen in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (RvS 2 juli 2008, nr. 2.982 (c)). Ten overvloede merkt de Raad op dat deze stukken geen betrekking hebben op de toeristische activiteiten die verzoekster wenst te ontplooien. Het feit dat verzoekster naderhand stukken overmaakte waarbij een verblijf werd gereserveerd in Lyon van 25 tot 27 december 2019 biedt nog steeds geen zicht op de precieze verblijfsomstandigheden tussen 27 december 2019 en 13 januari 2020.

2.3.2.15. Er werd geen schending aangetoond van artikel 34 van de Visumcode. De bestreden beslissingen steunen op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de gemachtigde van de minister bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel. Er kan geen kennelijke beoordelingsfout of machtsoverschrijding worden vastgesteld.

Beide aangevoerde middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

#### 2.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

##### 2.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, §2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM (de artikelen 2, 3, 4, eerste lid en 7 van het EVRM).

##### 2.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

2.4.2.1. In haar verzoekschrift stelt verzoekster het volgende betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel:

*“Attendu que la décision attaquée cause à la requérante un préjudice grave et difficilement réparable ; Qu'en effet, son voyage a été planifié de longue date avec toutes les contraintes qui s'y attachent ;*

*Que la requérante est maintenue dans un centre fermé depuis le 25.12 dans un pays inconnu loin de sa famille pendant ces périodes de retrouvailles familiales;*  
*Qu'elle se sent victime et traitée inhumainement pour être restée enfermée ainsi dans ce centre alors qu'elle avait tous ces documents de voyages;*  
*Que l'obtention d'un visa nécessite de nombreuses démarches administratives et représente un vrai parcours du combattant;*  
*Que rester enfermer ainsi dans un centre après tant de démarchent est traumatisant et difficilement réparable;*  
*Que dans ces circonstances, les décisions attaquées si elles sont exécutées vont causer à la requérante un préjudice grave et difficilement réparable*  
*Qu'il convient également de rappeler que pour satisfaire au prescrit de l'article 39/82 §2 de la loi du 12 décembre 1980, la requérante ne doit pas prouver un préjudice grave mais exposer les raisons pour lesquelles l'exécution immédiate des actes attaqués risque de lui causer un préjudice grave et difficilement réparable ;*  
*Qu'il résulte de cet exposé que le préjudice grave difficilement réparable est lié au sérieux des moyens tel qu'il vient d'y être répondu ci-avant. Il s'ensuit que le préjudice allégué est, dans les circonstances de l'espèce qui sont celles de l'extrême urgence, suffisamment consistant et plausible. Il est dès lors satisfait à la troisième condition cumulative (En ce sens, RvV, Arrest, nr.126 129 van 23 juni 2014 in de zaak RvV 154 689 /II)"*

2.4.2.2. Aangezien er *in casu* geen sprake is van een evident nadeel, dient de vordering tot schorsing bij uitstek een uiteenzetting te bevatten van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. De verzoekende partij mag zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar moet integendeel zeer concrete gegevens overleggen waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan, zodat de Raad met voldoende precisie kan nagaan of er al dan niet een dergelijk nadeel voorhanden is en het voor de verwerende partij mogelijk is om zich met kennis van zaken tegen de door de verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. Dit houdt in dat de verzoekende partij concrete en precieze aanduidingen moet verschaffen omtrent de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing veroorzaakt (RvS 23 november 2009, nr. 198.096; RvS 3 juni 2010, nr. 204.683; RvS 30 maart 2011, nr. 212.332; RvS 2 oktober 2012, nr. 220.854; RvS 18 september 2013, nr. 224.721; RvS 26 februari 2014, nr. 226.564).

2.4.2.3. Het nadeel dat verzoekster koppelt aan het gegeven dat haar geplande reis niet zal kunnen doorgaan vormt een nadeel dat in geen geval moeilijk te herstellen is, aangezien het verzoekster vrijstaat een nieuw visum met het oog op toerisme aan te vragen indien zij werkelijk de bedoeling zou hebben een toeristisch bezoek te brengen aan de Franse steden Lyon en Parijs.

2.4.2.4. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt de Raad vast dat er geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aannemelijk werd gemaakt.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoekster werd niet op afdoende wijze aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden afgewezen.

### 3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Enig artikel**

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie januari tweeduizend twintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

F. TAMBORIJN